

34689

БОГДАН КРАВЦІВ

ОСТАННЯ
ОСІНЬ

„ФБРІ”

ОСТАННЯ ОСІНЬ

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

Високопреосвященному
О. Митрополитові Носачу
Андрієві гасрові Шенгунському
передає цю збірку
із любовним схилянням
поклонення

автор
Берлін, 12. серпня 1941

OCTAHR OCILP

Reception of the

of the

of the

of the

of the

of the

of the

34689.

БОГДАН КРАВЦІВ

ОСТАННЯ ОСІНЬ

~~22.377~~

Львів. Бібліотеч.
Ап. УРСР

БЕРЛІН — 1940

~~May.~~

Львівська бібліотека
Львівська бібліотека
Львівська бібліотека

415(2-8u)5-65944

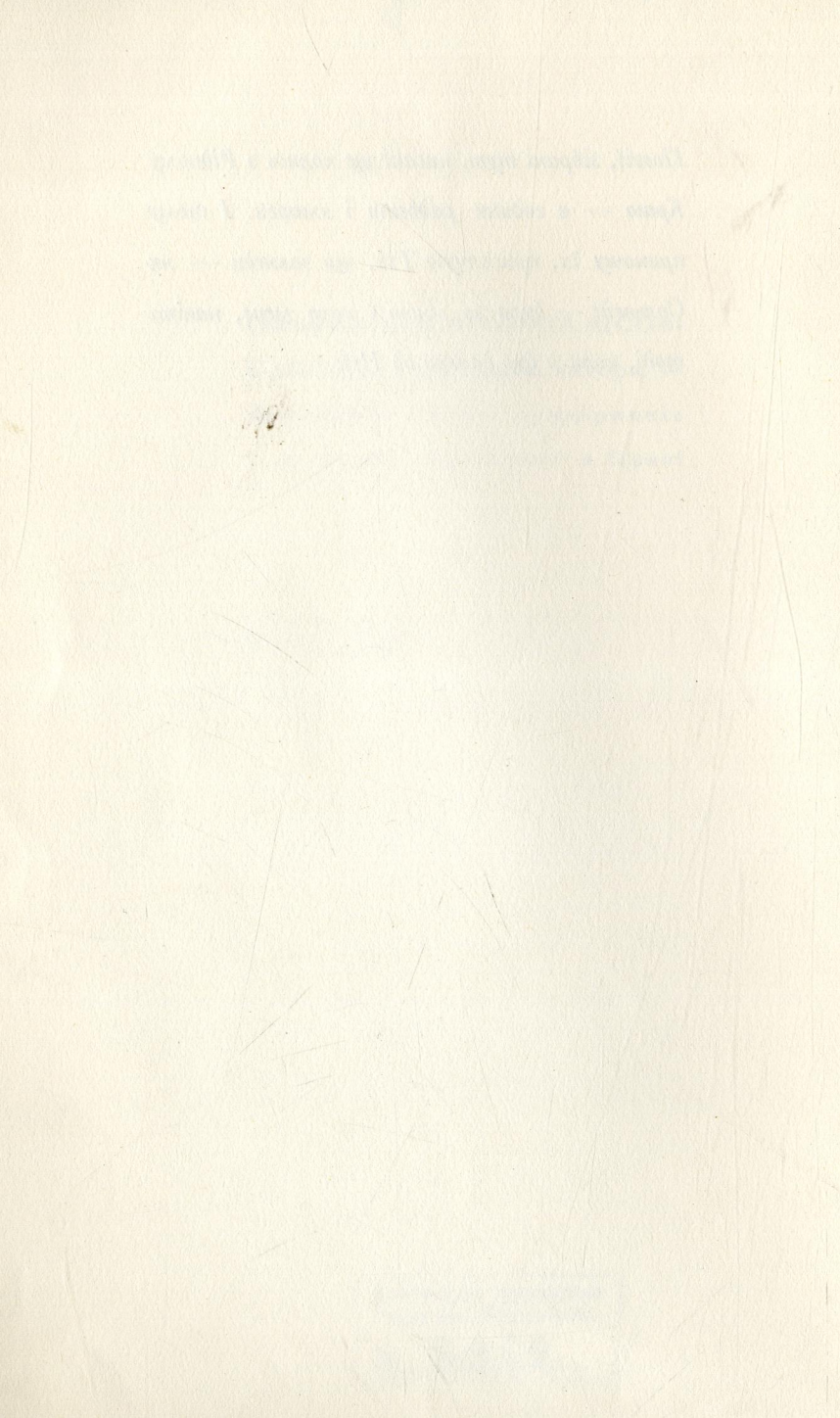
дописати Р

Обгортка проф. РОБЕРТА ЛІСОВ-
СЬКОГО. — Накладом автора. —
Друковано тисячу примірників
у друкарні „Політики“ в Празі

Львівська державна
наукова бібліотека

№ 2969

*Поезії, зібрані тут, писані ще колись в Рідному
Краю — в години радості і змарги. І тому
приношу їх, присвячую Тій, що завжди — як
Сольвейт — була зо мною і коло мене, навіть
тоді, коли я був далеко од Неї.*

I.

ДОЖИНКИ

...Може й так, як вже прозимінь зимна
Стане в жилах морозити кров,
Заметіль нам холодна цвістиме
В грудні квітнем черешневим знов...

ТОБІ — КОЛИСЬ

Білим листкам оцим, ясная панно,
Я не довірю ніяких таїн —
І перед ними — як перед Вами —
Мислі сховаю свої.

Прості слова тут, неначе платочки
Цвіту вишневого, я покладу —
Може колись Вам вони пригадають
Радість якусь молоду.

Може слова оті, ясная панно,
В якийсь далекий, незнаний ще день
Стануть нежданим для Вас привітанням
Гомоном давніх пісень.

1927

МИТЬ

В місті хутою, вихром і холодом,
Ніч плюскотом хлюпоче об брук —
І на мить я в затишку, що молодо
Квітне щастям, теплом Твоїх рук.

І за мить — як піду по дворі тими
Вулицями, що ніч пойняла —
В серці вогником щасним горітиме
Юна й радісна крихта тепла.

1935

РОЗЦВІТ

Гарячим, розжевлілим скерцом
Тюльпану цвіт розцвів,
Мов серце стривожене серцем,
Мов погляд юний Твій.

Вже й тишу, дожданням п'яну,
Пойняв кривавий блиск:
То полум'ям тюльпану
Серця два зайнялись.

Березень, 1935

ЧЕРЛЕНЬ

Червневий день в іржі черленій
І луки черленню взялись,
Зозуля нам кує на клені...
Усе, кохана, як колись:

Чебрець, васильки — і цілунком
Осотує пахуча нить
І дзвонить день червневий лунко
І червень серце черленить.

Червень, 1938

ОЙ, НА КУПАЛА...

I.

То цвітом липи пахнуть вечори,
Дурманять пахощами м'яти
І в'януть спрагнені уста з жару,
З жаги — як рожі цвіт зім'ятий.

І в млі пахучих ночей голубій,
В безтямі любого полону
Холодним приторком рвучких обійм
Серця нам — як земля — холонуть.

II.

То папороть вогнем цвіте, ряхтить
В таємних полуночі глибах —
І нам уста розпалює у мить
Одурливим цілунком прибаг.

І палом палить — поки ніч ясну
Похмільним куревом омани
І посмаком терпким полину
Не заснує липневий ранок.

Липень, 1938

ЛЕЛІТКА

На світлих ранків білоцвітній скатерті,
У пеленах, що в прозолоть навсоння
Їх ткали невсипущі мрії матері,
Леліткою яснолеліє — доня.

Над нею пливом оболоки синяви —
Блакить в очах і синь очей в блакиті —
І щитиком лискучим, неполинялим
Веселе сонце мерехтить і світить.

В гаях зозулі виграють червінцями,
Кують талан багатий, долю — доні
І серце чаром сповнене по-вінця їй
Віщує ворожілля із долоні.

Метіллю цвіту світляні метелики
І маєм крилець майка майоріє
І пахом чебрецю жучок очмелений
На пальчики наважує дрібнії.

І тільки ж плигне зайчик ясен променем
На синь очей — то схлипом устка раптом, —
Допитливо дивують і васильки й рómени,
Жучок лукавий нишкне винувато.

І вже до доні — добрі, що-найближчі їй
Зливають білі руки голубами
І радісним, ясным, барвистим блищиком
Тремтить над нею світле серце мами.

1938

ВИНО

Шуміла молодість — як молоде вино —
Нестримано, зухвало й п'яно,
До дна призначено було й дано
Спивати їй дання хмільне гулянок.

Шуміла молодість — як повідь на весні
Розливом іскрявим по ріні —
Мантачила розтратно й гойно дні,
Цілунок, сміх, пісні й вогні мандрівні.

Шуміла молодість — як в застумах дібров
Шалений буревісний вихор —
І кликала незважно й зично кров
На кожен змаг із негіддю і лихом.

Неждано якось так в тім змагу молодім
Стужавіли, змужніли роки:
І звів я, вивершив мій дім,
Де гул вітрів, розстай доріг широких.

З Тобою разом тут нам суджено й дано
Стрівати дань достиглу літа:
Полудня дні — прозорі, як вино,
Що в келихи тремкі його наливо.

~~ЗНАМЕНИ~~

В їх стиглості ясній, мінливій і п'янкій
Снуємо казку перемінну:

— Рoste вже доня гожа й син стрункий
І нам і нашій юності — на зміну!

Серпень, 1938

~~22.377~~

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

17

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

Львівська державна
наукова бібліотека

№ 2969

ДОЖИНКИ

Багрцем пшеничним паленіє липень,
Рум'яниться у китягах шалвії,
Бджолиним гулом одвітають липи
Та й волос нам — як жито — половіє.

То ж маяв май, танковим плинув кроком,
То ж червень червінню серця обмарив —
І вже тверді, роковані нам роки
Одмірюють дні радощів і змарги.

І вже полукішки важкі на нивах
І серця щільники на мід багаті
І щасним трудом і жагою жнива
Ситнішає нам хатнее багаття.

Липень, 1938

II.

С Л О В А Й О Б Р А З И

...І тривожно, з тремтом жду, що ось нагряне
Прибоем барвистим хвиля образів,
Що окрилить серце омахом багряним
Слів негаданих порив...

СЪДЪРЖАНИЕ

ВВЕДЕНИЕ 1

1. ОБЩАЯ ХАРАКТЕРИСТИКА 2

2. МЕТОДИЧЕСКИЕ ПОДХОДЫ 3

3. РЕЗУЛЬТАТЫ И ВЫВОДЫ 4

НЕРЕСТЬ

То часом так: листаєш книжку — ти
І раптом кинеш...

Бренькотом ітари

Дрижать прибажно вуличні плоти
І млосним шептом пар провулок марить.
І в вікнах, що відкриті навстіжень
Цокочуть — невгаваючи — матрони,
Що від гріха, спокус отих лишень
Ще якось їх статечний вік хоронить.
І в сінях десь ув'язливо янчить
Собачка, що її гуляти тягнуть.

І в-одно так...

Даремне дриготиш

Осотаний у нересть буднів тьмяну:
Дзвінкі слова — як миляні жмурки,
Як скло тендітне — образи барвисті, —
Розсиплються, розприснуть по вогких
Ослизлих чвирю тротуарах міста!

Липень, 1938

ПРОВЕСІНЬ

Буднів заснічених, ялових днів перелоги
Плуг мій орав — і незаймана ось цілина
Млою вільотною дише і з глибів розлогих
Руняться зеленню ярою ярі руна.

Провесінь — яр молода — уродливо яриться,
Жевріє соняшним жаром, ярує, жахтить —
Рястом рясним зарясніє, заграє яриця
Слів моїх ярих — як стебла прозяблі — простіх.

Буде рости, вирувати, яріти бурхливо
Полум'ям буйним буяння, цвіту і жаги,
Обміттю квітня розквітне, як повідь — розливом
Рине нестримно в одміряних строф береги.

Березень, 1939

ХЛОПЕЦЬ

(Із поезій Р. М. Рільке.)

Хотів би бути я одним із тих,
Що по-ночі чвалують верхівцями
Із смолоскипами, що буй-волоссям
Горять у вихрі їхньої нестями.
І першим — я! Попереду — як ось
В човні — велик і ніби стяг бурний.
Ввесь з темряви, лиш золотий шолом мій
Ряхтить невтишним блиском. І за мною
Ще десять мужа з темряви такої ж,
В мінливих шоломах, як мій: ясних,
Мов скло, то темних, тьмяновікових.
Один же поруч нам простір сурмить
Сурмою, що — мов блискавиці й гам.
Висурмлює самотність чорну нам,
Що в ній шаліємо, мов сон, як мить:
Нам вслід навколішки падуть доми
І гнуться навстріч вулиці — і ми
Спадаєм на тривожну втечу площ
І наших коней чвал шумить, як дощ.

1935

МАНДРІВНЕ ДАННЯ

Одпливали хмари, даленіли зорі
І рожевий ранок ізринав з води —
Як виходив з дому в далеч неозору
Хлопцем молодим.

Полоняли гори і степи й роздоли,
Все нові країни й обрії нові,
Вабили дороги і — ніде й ніколи
Не знав стриму він.

Звідував міста всі, безліч сіл обходив,
Поринав прибажно в глибах далини,
Пив дання мандрівне — і любов — і воду
З багатьох криниць.

І в гординю вбившись, що міцний він дуже,
Що здолає світ весь, зможе люту смерть —
Пристрітом мандрівним тяжко занездужав,
Як гріхом осмерк.

Помутніла далеч, взявся млою погляд,
І веселі кроки сумерк поглинув...
І забаг самотній, сам в чужому полі
Захисту і сну.

По вечірніх селах плентався в нестямі,
Гледячи для себе зморено кутка, —
Та цькували всюди горопаху псами
Люди й ворота.

По містах оглухлих стукав до в'язниці
І тривожив тишу чорнокутих брам:
Що немає місця в ній таким п'яницям —
Воркотіло там.

Ще добився любки, що в її раменах,
Що в її обіймах юний він згаряв,
Та вона жажнулась його — достеменно
Ніби опиря.

То вкінці до ночі облягів благати
Покручем болючим доволікся він,
Чей вона дозволить йому зорювати
Хочби у рові.

Але ніч над горном чорним чаклувала,
Місяця купала й чаром світляним
Заснувала скелі, застуми, провалля,
Гори й долини.

Всі шляхи освіли сяйвом перевиті,

В пустарях леліли пишні городи —
Очманів мандрівець і чманою в світі
Врочищ заблудив.

Блуд йому обмарив, помантачив кроки,
Плівся він невгавно навпрошки й навмань,
Аж знеміг до-решти з пристріту й уроків
І мани й оман.

Аж, освівши сяйвом місяця холодним,
Знявся він над гори, села і міста —
І по вежах, стромах, нетрях і безоднях
Сновидати став:

В неозіря неба поривався, плинув,
Мигунцем впітався в голубінь ясну,
Безвісти минався — і не мав хвилини
Захисту, ні сну.

Біг Чумацьким Шляхом в тузі і тривозі:
Може зринуть ранку промені ясні?
Може спати ляже на Великім Возі
В сіні зорянім?

1938

МАНАСТИР

Зелена гуща саду — і в гілок прогалині:
Сіножаті, луги, дороги срібна смуга,
Самотній монастир над кручею яруги
І вранішнім рум'янцем обрії запалені.

В прогалині гілок, як у віконці келії:
Барвистим образом шляхи, світи далекі —
І вже плавкою тінню чорних крил лелеки
Торкає ту́га серця й рік плеса́ веселі...

Червень, 1938

ВЕЧІР

Згасає день. І гамірно в оселях.
І з сумерків коридорів чернечих,
Із мороку померклих склепів келій
Виходить в сад у чорній рясі — вечір.

І по́вагом, в покорі тихій плине
Поміж граби, берести і каштани —
І кануть в тишу токотом хвилини,
Мов зерна чоток чорних безустану.

За кожним з них молитва Господеві,
Що літо дав важке таке й багате,
Що стигнуть ниви жита день-при-днєві
І зелен-соком виноград налятий.

Хвалою-дякою за буйну днину,
За кров і піт і працю рук невтомних,
За молоко коров і мед бджолиний —
Токочуть в тиші чотки молитовно.

То знов чернець хрестом благословляє
Долин вологість плідну, срібні лози,
І дзвін пісень любовних над полями
І полуднем розпарений чернозем —
Спрагý й жагý і труд життя людини.

І дзвонять в тиші дзвонами години
Перéбовком, безвпину, безустану...

Спинився вечір під гіллям каштану —
І вже на кожному згині, збирці ряси,
На чорнім клóбуці чернечім зрібнім
Роса волога нависає рясно,
Ряхтить і міниться невтишним сріблом...

І вже назустріч плине із каплиці
З-під зоряного склепу нав, із сяйва —
В киреї злотом тканий, срібнолицій,
Ув ореолі, мов неземна з'ява,
З дарами у побожнім рукосплеті —

Отець ігумен — володар цих піль й узлісся,
Сповідник заведій, п'яниць, поетів,
Людських сердець залюблених
— князь-місяць.

Червень, 1938

ЛИСТ

І білий лист — і блимавка — і нетлі
Над полум'ям тремким... Далеко — Ти...
І тонким зашморгом шорсткої петлі
Стискає горло туга самоти.

Слова безвпину крутіжем барвистим,
Переливом нестримної ігри,
Слова — як нетлі — тільки крихту блисті
Лишають на листі черканням крил.

Тремить самотно світла квітка синя
І ніч розливом темрявим тече:
— Де слів знайти таких, що усміх сина,
Що радощі розсміяних очей?

Де слів знайти Тобі — та й де їх скрито,
У глибах, у скарбівницях яких, —
Що пестили б, леліли, наче приторк
Рожевих ручок нашої доньки?

Липень, 1938

ВІЗІЯ

Полудня літнього розжеврений розлив
І гусне оливом важким повітря
І тільки в далині: гроза майбутніх злив
І подих бурі і рвучкого вітру.

Ми вдвох посеред шіль. Тремтить гаряча синь
Мереживом безвітря золотого —
І зморений заснув мій синезорий син
Неждано так на зéлені мурогу.

Примкну на мить я очі... В хвилях далині
Рокочуть роки... Це ж не сон-омана:
Злилися в степ безкрай і луги й лани
І зелень їх — блакить гаряченьяна.

В широких степових розстайдоріг вузлі:
Валки, обози, вартові при зброї
І покотом вояцтво по жаркій землі
І разом син мій — в сірім однострої.

Над ним, як ось: і тиша і блакить німа,
Важка грозою, вагітна боями — — —
Та сплять усі і спить мій син, поки сурма
Прокине владно їх зо сну й нестями.

Серпень, 1937

СЛОВО

Руки стужавіли в змагу, окріпли карби і мозолі.
Полудень серце настиг — час досягання і жнив.
Роскоші, миру, ні тиші, ні величі-слави я прагну —
Тільки снагою даруй, Господи, слово моє!

Дай, щоби жаром полудня воно наливалося, стигло
Колосом жита важким, золотом щирим пшениць,
Важчало соками ягід, тремтіло, пучнявіло, грало —
Наче наліті ущерть китяги зелен-вина.

Барвами всіми веселки даруй ще — молю — моє слово:
Сонця багатством ясным, багром малинових уст,
Синню води і блакиту й очей, що мінливі — як море,
Біллю дівочих грудей, спраглих люби й повноти.

Але й пошли йому силу — пожаром палати й палити,
Темряву тьмяних ночей пошибом рвати навпіл,
Бурею знагла зніматись і тишу тривожити громом
І поривати серця покликом вольних боїв!

Червень, 1938

III.

ОСТАННЯ ОСІНЬ

...Так, наче осінь, наче час летіти:
Шумить тривожно верховіттям вітер
І хмари рвуться, хмари пливом плинуть
І далеч сиза криком журавлиним
В дорогу кличе...

1. XI. 1918.

Кривавим листом котить падолист —
І серце прагне знов далеких візій:
Щоб понад нами знову пронеслись
Бої одважні і залізні!

Щоби дзвеніли списи і шаблі
І жах вогню будив до дня оселі,
Щоб ісходило сонце на землі
В вінку прапнелів.

Щоб місто знов під чоботи ватаг
Коври стелило і стяги шовкові,
Щоб в синім небі стрічка золота
Благословила нашій крові.

1927

СІМНАДЦЯТОГО РОКУ

I.

І знов — весна... Вже на́рік двадцять літ
Минеться з часу, як весняним шумом,
Невтишним гулом у серця хлоп'ячі
І в вікна шкільних заль в Народнім Домі
Прорвався так негадано, неждано
Світ березня сімнадцятого року.

Щось коїлось, творилося навколо:
По місті вихор п'яно бушував
І голови п'яніли гімназістам
Од вістей неймовірних, слів таємних
Про те, що діялось далеко там...

Котрогось дня ми ринули із школи,
Мов рій бджолиний, вулицями міста —
Навмань отак, без поклику й намови —
Туди, де Юр у небо упинався,
Де площа святоюрська хвилювала
Безмежним морем пра́порів й голів.

П'яніші за весняне сонце й вітер
Лунали там слова про Україну —

І ми із жовтосиніми стяжками
Ішли походом і „славу“ кричали
І вперше... вперше замість „Ще не вмерла“
Виводили, співали: „Вже воскресла!“...

І з того ж дня ми ігор відцурались
І гудзиків і марок поштових
Далеких Конго, Джави чи Китаю —
І в скарбівню хлоп'ячу заховали,
Мов скарб найкращий стрічку паперову
Із надписом: „Воскресла Україна“.

II.

То згодом квітень радістю зайнявся,
Як дядько мій із Києва приїхав —
Із світлої столиці України.

Не визнати, словами не сказати,
Як розцвітали юні думи й серце
Від дядькових барвистих слів
Про дні захоплені, години слави...
Як очі жевріли і милувались
Гостинцем любим: грішми України

Й листівкою з Софією Святою,
Що їх мені він з Києва привіз.

І в школі між юначим товариством
Потому тільки й мова йшла про все те,
Що я дізнався в дні оті від дядька —
І всі побожно й заздро позирали
На той гостинець незвичайний дуже
Із Києва привезений самого...

І хоч нераз, нераз іще займався
Золотоверхий пólум'ям пориву,
То в серці завжди сяйвом непогасним
Горять найперші ті скарби хлоп'ячі,
Що їх у дарі молодості нашії
Отой бурхливий березень приніс!

1936

НЕВІДОМИЙ СТРЕЛЕЦЬ

Не виплакуй єдиного, мати,
Не чекай свого сина —
Не знайшли в нього ймення,
Тільки стяжку знайшли злotosиню.

Поховали ж тайком твого сина
Друзі цьковані, гнані, —
На високім хресті карбували
Його ймення: Незнаний.

І прийшли матері із батьками —
Всі, хто втратив дитину,
І собі — твого сина забрали
Стосоттисячним: — Сину!

І прийшли і — проходять безвпину
Ті, що їх він прикликав:
Йдуть за лавами лави,
Наче повінь велика.

Іде військо, що з ним виряжала
Ти колись свого сина,
І, щоб з ним повернувся у славі —
У Покрови просила.

Товариство стяги похиляє
І вітає ясою —
Твого сина — вождя тих, що впали
Невідомі у бою!

1926

МАТИ

То син її четвертий рік в неволі —

Вона ж залилася сама, єдина.

Прийшли до неї добрі друзі сина:

— „Матусю, дайте зброю нам, пістолі!“

Принесла їм зо схованки в stodолі —

І хрест кладе рука кістлява, синя:

— „Щаслива вам дорога та й година!“ —

І сльози їй закапали поволі.

— „Чого ж?! Не плачте!... Прийде син з в'язниці...

А нам — матусю — ніч пошле удачу“... —

Вмовляють, вчитькують її словами.

І мовила, втираючи зіниці:

— „Ні, ні!... Облиште!... Це я тільки плачу,

Що син... мій син не піде нині з вами!“

Писано в польській в'язниці, 1932

ТРАВЕНЬ

Як що-року буйна повідь зелені
Заливає сквери й бульвари.
Рожевіють квіттям яблунь встелені
Сірі бруки, спалені з жарі.

Як що-року поглядами м'якими
Квітнуть вродливо очі жінок —
І на завжди ніби ісплелось з ними
Любе слово в звабливий вінок.

Як що-року... Оле ж, — хай не згадую
Днів юнацьких, п'яних щастям гуль! —
Все частіше зелен-травень зрадою,
Зривом нагим, тріскотнею куль.

Все частіше сальвами зловіщими
Розриваються соняшні дні —
І згаряють розпачем навіщені
Серце й очі в терновім вогні.

І в жалобі, синєсизім ладані
Нишкнуть скупчено нави церков:
Там на вулиці вісті негадані,
Замість соняшних зайчиків кров!

Зелен-дні паполомою чорною,
Час вистукує стуком копит...
Почекайте! Ось прапор розгорнемо,
Ось вже золотом синь лопотить!

І вже вершники мчать над країною
І толочуть, рвуть травень ущент!
Гряде літо бурею зловійною —
Наше літо!

Ще мить!

Ще момент!

1938

АЛЬКАЗАР

*Світлій Пам'яті Колодзінського Михайла
і Коссака Зенона — Вояків Карпатської України.*

Чекаємо вістей од Вас... Позавчора, ще вчора,
Ще вранці сьогодні — лунали етером, пливли
І поклики Ваші і звіти, що горстка хоробра
Дотримує поля, зливає у бій — як орли.

І раптом німує етер...

Нема переклички...

Минають тривожно години: Ось вечір... Вже ніч...
„Ні вітру, ні хвилі“ од Вас —

і сіріють обличчя,

Під олівом тиші згинаються обриси пліч.

Допітливо в очі знайомих, чужих споглядаєм,
Листаємо поквапно плахти вечірніх газет,
Шукаєм в рядках, між рядками —

чи хоч вістки немає?

І думи дуднять — мов хуріони вгорнуті в брезент.

Розтерзані болем на хвилі всіх радіостанцій
Серця ми наводим і нерви — чуткіші антен:
Чекаємо вістей про Вас...

То ж уже пристанці

Ми раді б почути про Вас, що далеко ген-ген

Хоч спінене з люті, зненависне слово наруги
Із станцій ворожих!

То знали б тоді ми, що всеж,
Що всежтаки б'ють ще гармати на скелі, яруги —
І має пошарпаний прапор з нездоланих веж!

А так... ні стрільби крісової, ні гомону навіть
Далеких гармат... І даремні усі молитви:
Німує загрозово тиша — і чавить — і давить,
Вичавлює серце до-щенту:

То ж кров наша — ВИ!

Чекаємо вістей од Вас...

Чи живі, чи здорові? —

О, ні! Не про те! Хай раниться серце, пече!

Ми прагнемо знати:

— Чи руки ще дужі до зброї,

Чи горстка одважна звияжно змагається ще!

Березень, 1939

МАЙБУТНЄ

Вгрузаю знов у грязь розхляпаних шляхів,
Де слід людей захльостує слота й болото,
Де в обрій уп'ялись жердки трухлявих віх
І далеч загороджена хитливим плотом.

Здається: зриви всі і кроків і думок
Дряглинь ота вільготна заглушить і вглине!...
Та б'ється кров твердого ямбу молотком —
І над грузьким розливом глушини і глини

Встає у за́граві кривавій семафор
Шляхів і шос майбутніх і мостів із криці,
Що ними гомоном ясних суворих строф
Пройдуть колись могутні наші колісниці.

Жовтень 1935

ОСТАННЯ ОСІНЬ

„...Час гоїть все!
Засклеплює криваві рани,
Утишує і тугу й біль.
Холодним роздумом зараня
Уговтує пориви смілі,
Шалені зриви...
І несе
І злагоду і тишу й мир,
Життя розміряє й сумирне...“

Чому ж? Чому я прагну безупину,
Щоб ранами кривавилися дні,
Щоб човен мій нестримно в бурю ринув?

Щоб знов мені
Якийсь порив незважний рвав на клапті
Шалені думи, серце й легені —
Щоб на шляхах далеких згас я раптом,
Як осінь —
Остання осінь в багрі та й вогні!

1. листопада 1935

З М І С Т :

Тобі — колись	9
Мить	10
Розцвіт	11
Черлень	12
Ой, на Купала	13
Лелітка	14
Вино	16
Дожинки	18
Нересь	21
Провесінь	22
Хлопець	23
Мандрівне дання	24
Манастир	27
Вечір	28
Лист	30
Візія	31
Слово	32
1. XI. 1918	35
Сімнадцятого року	36
Невідомий	39
Мати	41
Травень	42
Альказар	44
Майбутнє	46
Остання осінь	47

(4)
1р. 41к. РЛ
(1986)

2969^у

34689

БОГДАН КРАВЦІВ

ОСТАННЯ
ОСІНЬ

„ФБРІЇ”